

havde været nogen Uenighed i Kommissionen om det første Spørgsmaal, som det ærede Mindretal drog frem, og som er omhandlet i det første Stykke af § 3. Det ses ganske vist af Kommissionens Betænkning, at der har været Medlemmer, som følte sig trykkede af denne noget usikre Bestemmelse, som frygtede for, at der vilde komme Usikkerhed i Dommen ved en saadan Bestemmelse, og derfor sagde: Var det ikke meget bedre at blive fri for en saadan Bestemmelse, saa vidste vi dog, hvad vi havde at rette os efter. Men dertil blev der, som det ærede Medlem bemærkede, med stor Styrke fra den anden Side i Kommissionen gjort gældende, at det vilde foraarsage en ganske overordentlig stor Vanskelighed for de handlende, hvis man ikke havde en saadan Bestemmelse i Loven. Jeg mener, at man, naar man altsaa skal se paa, hvad der til Slutning har været Kommissionens Mening, maa gaa efter det Resultat, man den Gang kom til, og Resultatet var, at man tilraadede denne Bestemmelse.

Saa vel det ærede Mindretal som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) udtalte, at naar der var Tale om en urigtig Stedbetegnelse, men hvor denne Stedbetegnelse var gaaet over til — Folk imellem, i Handel og Vandel — at antyde selve Varens Bestaafenhed, vilde det næppe berede de handlende videre stor Vanskelighed, at man paalagde dem at føje en Kontrabetegnelse til. Jeg tror i Modsetning til de to ærede Herrer, at det vil være af ganske overordentlig stor Vanskelighed. Jeg skal derfor tillade mig, uden at komme for langt ind paa Sagens Enkeltheder, at nævne nogle faa Eksempler, som ville vise Folgerne, dersom de Herrer's Forslag virkelig blev vedtaget.

Som det første Eksempel skal jeg nævne Vin. Det blev fornylig af den højtærede Justitsminister udtalt, hvad jeg mener er fuldstændig rigtigt, at Benævnelserne paa de billigere Rødvine saa godt som allesammen, ere Stednavne; f. Eks. St. Julien, St. Estèphe, Léoville og flere af disse Benævnelser ere gaaede over til slet ikke mere af at være en Angivelse af, hvor Vinen er frembragt. Det er en given Sag, at der drifves langt mere St. Julien, Verden over, end Château St. Julien kan avle. Disse Navne ere gaaede over til at blive Benævnelser for visse Slags Vine; St. Julien, St. Estèphe osv. ere blevne Typeprøver for de enkelte Vinhandlere, som have en Slags Vin, som de kalde St. Julien, en anden, de kalde St. Estèphe, en tredje Léoville, osv., Vine, som de i Reglen have til faste Prijer.

Wilde man nu forlange, at der skulde sættes en dansk Stedbetegnelse ved Siden af, hvad skulde der saa sættes? Skulde man saa sige: fransk Vin? Det vilde ikke være rigtigt, thi vi vide jo alle, at det er ikke fransk Vin, men en Blanding af fransk og spansk Vin, undertiden italiensk eller dalmatisk Vin. Vinhandlerne kunde da have Rødvin Nr. 1, Nr. 2 og Nr. 3, men det vilde være upraktisk, og urimeligt, at man her skulde gaa saa vidt, naar man hele Verden over kan købe Vin under disse Benævnelser. Her kommer Usikkerheden frem, der maa være en Grænse. Man maa sige, at disse Benævnelser ere Typebenævnelser, medens der er andre mere specielle Benævnelser, som virkelig referere sig til det Sted, hvor Vinen vokser. Det maa blive Domstolens Sag at afgøre Sagen i hvert enkelt Tilfælde, og derfor er der ogsaa i en senere Paragraf, § 6, indsat, at i saadanne Tvivlsspørgsmaal skal der tilkaldes sagkyndig Assistance for Dommerne.

Det var nu Vinen. Jeg skal saa gaa over til Manufakturvarer. Og saa her har man en hel Del Benævnelser, som ere Stedbenævnelser, men hvorom det gælder, at de Varer, som sælges under disse Benævnelser, frembringes ikke paa de angivne Steder. Der er saaledes Faille, Française, Florentine, Turquoise, Crêpe de Chine, Cashemire de Lyon, det er allesammen Stedbenævnelser, men dog referere de sig aldeles ikke mere til Stedet for deres Fabrikation. Det var Tilfældet for 50, 100, ja maaske 200 Aar siden, men det er forlængst forbi. Man kan saa sige, som det ærede Medlem sagde, at der ved Siden af skal anbringes en Betegnelse, som viser, at det og det Land har produceret Varen. Men det er ikke muligt at gennemføre det; thi hvorledes købe Manufakturisterne deres Varer? De købe dem, saa vidt mig bekendt, sjældent fra Produktionsstedet, undertiden endog ikke fra selve Produktionslandet. De købe dem ofte paa de store Udsalg, der aarlig afholdes i Tyskland, og mange Gange af Kommissionshuse i Hamburg. De saa slet ikke at vide, i hvilket Land Varerne ere frembragte; Sælgerne ville ikke sige det, thi det er deres Fordel, at det er et ukendt Sted, hvor Varerne frembringes, det er deres Fordel at bevare denne Hemmelighed. Thi ellers vilde de danske henvende sig til Produktionsstedet, hvor de kunne købe billigere. Det vilde derfor være umuligt at forlange, at der skal anbringes det Lands Navn paa Varen, hvor den er frembragt. — Jeg skal fremdeles nævne hollandsk Røred. Det produceres ikke alene i Holland, men ogsaa i England, Tyskland, ja maaske ogsaa i Danmark. Jeg tvivler ikke